

Arrest

nr. 54 797 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 februari 2009 werd verzoeker aangetroffen op het Belgische grondgebied en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.2. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 23 oktober 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 augustus 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die hem op 29 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2009 werd ingediend door :

*(S., K.)
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene beweert werkwilleg te zijn, heeft Nederlandse lessen gevolgd en legt getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een werkgeversattest bijlage 19 bis toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Een werkgeversattest bijlage 19bis is een attest van de werkgever dat EU-burgers nodig hebben voor hun inschrijving als zij zich in België willen vestigen (aanvraag tot vestiging) en dus reeds in België werken waardoor dit attest geen arbeidscontract is. Bovendien is betrokkene geen EU-burger, niet tewerkgesteld en heeft hij geen aanvraag tot vestiging ingediend.(...)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 29 september 2010 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 24 februari 2009 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Het artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)”.

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet. Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004. 593). Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen. (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002. nr. 105.430, Rev. de. étr. 2002. 263; R.v.St. 21 februari 2008. nr. 179.935, T Vreemd. 2008, 204: ‘dat niet in redelijkheid kan worden ingezien hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat de deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren”). Op 11.12.2009 in het arrest waarnaar de bestreden beslissing verwijst vatte de Raad van State dit nog als volgt samen: “dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen: dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij

gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen. ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet voldoet aan de criteria 2.8 A en 2.8 B van de instructie d.d. 19.07.2009.

Deze instructie werd echter door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken zich hier niet dienstig op kan beroepen om de aanvraag af te wijzen.

De eerste twee zinnen van de motivering van de bestreden beslissing luiden als volgt: “Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009.”

Verzoeker kan dus niet begrijpen waarom zijn aanvraag werd afgewezen wanneer men zich verder toch louter baseert op de criteria vermeld in deze instructie. Deze motivering komt neer op geen motivering of minstens een onredelijke en eigenlijk onjuiste motivering. De formele motiveringsplicht is geschonden.

Verzoeker weet dus niet waarom zijn aanvraag werd afgewezen zodat het doel van de motiveringplicht in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet bereikt wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn beslissingen moeten motiveren zonder verwijzing naar de betrokken instructie.

Verzoeker kan immers onmogelijk stellen dat hij wel aan de voorwaarden voldoet van de instructie daar deze geen enkele rechtsgrond biedt voor de regularisatie van zijn verblijf. De Dienst Vreemdelingenzaken dient dus te antwoorden op de argumenten an sich zonder verwijzing naar de instructie, rekening houdend met het feit dat zij de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard en rekening houdend met alle ingeroepen argumenten.

De bestreden beslissing verklaart het verzoek ontvankelijk doch ongegrond.

Gezien de bovenvermelde omschrijving van ‘buitengewone omstandigheden’ en ‘grond’ van een aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, betekent dit dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard wordt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk of onmogelijk is om naar India terug te keren, maar dat gesteld wordt dat verzoeker zijn integratie onvoldoende zou hebben aangetoond.

De bestreden beslissing wordt o.m. als volgt gemotiveerd: ‘Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene beweert werkwilgig te zijn, heeft Nederlandse lessen gevolgd en legt getuigenverklaringen voor) (...) dit element kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.’

Deze motivering is intern tegenstrijdig: enerzijds wordt gezegd dat er inderdaad sprake is van duurzame lokale verankering (= integratie), anderzijds stelt de beslissing dat ze “niet weerhouden (kan) worden in betrokkenes voordeel” (waarna de aanvraag ongegrond wordt verklaard zodat diezelfde integratie blijkbaar toch niet aanvaard wordt). Een tegenstrijdige motivatie staat gelijk aan geen motivatie. De formele motiveringsverplichting is dan ook geschonden.

Wat betreft de grond van de aanvraag worden de elementen m.b.t. de integratie genegeerd. Dit vormt een onzorgvuldige behandeling van het dossier.

Het geheel maakt dat ook het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.”

3.2. Verweerder antwoordt dat verzoeker niet duidelijk maakt om welke reden de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Hij werpt op dat deze discretionaire beslissingsmacht de bevoegde staatssecretaris toelaat om de beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Hij betoogt dat dientengevolge niet kan worden gesteld dat de toepassing van de instructies van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij benadrukt dat de eerste bestreden beslissing gebaseerd is op een correcte feitenvinding en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat feiten in de motivering van deze beslissing foutief werden voorgesteld. Voorts stelt hij dat er geen sprake is van een intern tegenstrijdige motivering omdat het loutere feit dat een vreemdeling voldoende geïntegreerd is op zich niet volstaat om hem tot een verblijf te machtigen en dat deze voorwaarde cumulatief met de andere door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de beleidsrichtlijn gestelde vereisten vervuld moet zijn. Tevens geeft hij aan dat de bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker klaarblijkelijk de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing kent, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift.

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan ook niet voorhouden niet te weten waarom zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd aangezien hij de motieven die aan de basis liggen van deze beslissing in zijn verzoekschrift weergeeft en in vraag stelt.

Er dient verder te worden geduïd dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Aangezien verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden louter stelde dat hij zich in een situatie bevond zoals omschreven in de door de bevoegde staatssecretaris uitgewerkte beleidsrichtlijn, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet naar de betrokken beleidsrichtlijn mocht verwijzen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft in de eerste bestreden beslissing duidelijk uiteengezet waarom verzoeker niet dienstig naar voormelde beleidsrichtlijn kon verwijzen en waarom hij van oordeel was dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon worden ingewilligd. Verzoeker stelt dan ook ten onrechte dat verweerder niet heeft geantwoord “*op de argumenten an sich.*”

In de eerste bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, ook nergens gesteld dat hij zijn integratie onvoldoende zou hebben aangetoond. Er wordt enkel uiteengezet dat het feit dat verzoeker stelt duurzaam lokaal verankerd te zijn in België op zich geen reden vormt om zijn aanvraag in te willigen, doch dat deze duurzame lokale verankering enkel in combinatie met andere gegevens – die in casu niet werden aangetoond – een reden kan vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoekers beschouwingen laten bijgevolg geenszins toe enige interne tegenstrijdigheid in de motivering van de eerste bestreden beslissing vast te stellen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is. Deze wetsbepaling verleent verweerder immers een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft de toekenning van een verblijfsmachtiging en verzoeker toont met zijn beschouwingen op generlei wijze aan dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onwettig is.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een miskennis van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, zoals opgenomen in artikel 11 van de Grondwet en artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM); van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt in dit verband het volgende:

“Indien gelijkaardige gevallen op een verschillende manier behandeld worden is er een schending van het gelijkheidsbeginsel, tenzij er een objectieve en redelijke verantwoording bestaat voor het verschil in de behandeling.

Er moet minstens gemotiveerd worden waarom er een verschillende behandeling toegepast wordt.

De Raad van State noteerde in een arrest nr. 155.996 van 8 maart 2006 het volgende:

“Omwille van het gelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur, moeten de beslissingen van de verwerende partij in beginsel een zekere continuïteit vertonen. Als op korte tijd in min of meer gelijkaardige dossiers anders wordt beslist, moet uit de motivering van de afwijkende beslissing of uit het dossier blijken dat de gewijzigde opvatting volgt uit een nieuw onderzoek van de gegevens van de regularisatieaanvraag. De verwerende partij toont niet aan dat dit te dezen het geval is. Het middel is gegrond. “ (<http://www.raadvst-consetat.be>, zie stukkenbundel)

Verzoeker verkeert in een gelijkaardige situatie (geïntegreerde alleenstaande die sinds meer dan vijf jaar illegaal in België verblijft) als o.m. mevrouw (J. M. N.), (...), de heer (S. M.), (...) en de heer (R. M. M.), (...).

Deze personen verkregen allen een positieve beslissing en een onbeperkt verblijfsrecht na het indienen van een aanvraag op basis van het artikel 9 bis waarbij een gelijkaardige situatie aan die van verzoeker werd ingeroepen (zie stukkenbundel). Verzoeker daarentegen kreeg een weigeringsbeslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont in de motivering van de bestreden beslissing niet aan waarom de verschillende behandeling van gelijkaardige dossiers objectief en redelijk verantwoord zou zijn.

Het gelijkheidsbeginsel is dus geschonden, minstens is de motivering gebrekkig.”

3.2.2. Verweerder repliceert dat de loutere bewering als zouden de door verzoeker opgesomde personen een positieve beslissing en een onbeperkt verblijfsrecht gekregen hebben na het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet volstaat om te concluderen dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd. Hij betoogt verder dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische

en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van dit beginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad stelt vast dat verzoeker hiertoe bij zijn verzoekschrift de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voegt van drie andere personen, doch dat uit de neergelegde documenten niet kan afgeleid worden dat deze aanvragen – in tegenstelling tot de aanvraag van verzoeker – werden ingewilligd. Daarnaast blijkt uit deze aanvragen om machtiging tot verblijf dat de situatie van de betrokken vreemdelingen hoe dan ook niet volledig vergelijkbaar is met deze van verzoeker. Zo kan uit de door verzoeker aangebrachte stukken onder meer afgeleid worden dat twee van de vreemdelingen wiens situatie verzoeker als vergelijkbaar met de zijne beschouwt voorheen reeds gedurende een periode wettig op het Belgische grondgebied verbleven en dat de derde vreemdeling naar wie verzoeker verwijst als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar België kwam en er school liep, terwijl verzoeker zich nooit in een dergelijke situatie bevond.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel zoals opgenomen in artikel 11 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In zoverre verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en hieraan toe te voegen dat aangezien verzoeker niet aantoont dat verweerder is afgeweken van een vaste beleidslijn er op hem geen verplichting rustte om een ruimere motivering te voorzien dan deze die is opgenomen in de eerste bestreden beslissing.

3.2.3.3. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK